

I en italiensk kloster fanns en äng
 en munk, som var frommar i alla
 sinnen. Ingen kunde vara ifrigare i han-
 i sina böner, och ingen kunde vara mer god,
 iakttagande och oförseende mot andra. Han
 var därför uphöjden och vördad af alla,
 och endast hans egen öfversinnlighet hindrade
 honom från att bli en prior i klostret.

† vid namn Felix

En dag stod han ensam i
 klostergården, försänkt i bön, och ju
 inmer han bod, desto mer fylldes
 hans af hängsten efter en härlighet,
 som Gud eget icke hade uti hjerta,
 och så bad han, att Gud sedan en
 värdig gifva honom en, som skönare
 betydelsefullt förmodade af himlens under-
 fulla salighet.

När han bad om en bön, tänkte
 han sig förunderligt stolt och högt att
 vandra ut i skogen för att njuta af
 den underbara skönheten och den sköna
 skapens godhet. Han gick snabbt
 och tyckt från sig en skogstyg, som han
 aldrig förr tyckt sig hafva up-
 märksamhet, men förjunder i sina drömmar
 tänkte ^{emot} på att han ingen ^{tänke} ~~upmärksamhet~~
 såg det. ^{Tänkte det stannade} ~~han~~ ^{han} stannade
 stannade inför en stort träd med
 vita, yppiga grenar och blänkande, under
 barmen. En egen smula, som ljuf i allhet
 strömmade emellan honom från blänkande,
 och i trädets topp såg en liten fågel, som gung
 och vinkade. Att munken aldrig förr
 tyckte sig hafva hört något dylikt.
 Han ^{dröjde} ~~stannade~~ därför en stund att lyssna på hans lilla
 och så ^{slutligen} ~~hörde~~ sig bön vända åter,

† i naturen

hade han riktigt smitt ut sig
från den lilla stugan.

Om han kom ut till klostret,
klappade han på sömmen enligt, och
en munk kom och såg enligt boken
ut i portfärgen. Men ^{Felix} ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~
~~den~~ bände ej igen den rulliga
portfärgen, och den var lika ob-
smittad med luren. I stället frågar
han honom efter hans namn och kenne-
t, och då Felix förundrad svarar
på denna ^{portfärgen} ~~portfärgen~~ ^{egendommiga} ~~egendommiga~~ fråga, skakade
han ~~hans~~ ~~hans~~ ~~hans~~ på hufvudet. I det samma
hannas några andra munkar ut,
men inte heller den bände Felix
igen. Till slut bad han, att man
skulle från honom till prioren. Så
skedde. Men denna prioren var en för
Felix fullkomligt främmande man,
som inte ville kallas vid namn
eller medgifva, att Felix var munk
i hans kloster. På priorns fråga
berättade den stadens munkarna om,
hur den bände honom, berättade
om den bände, han upprädd till Gud,
om sin karta vandring i skogen
och om den underbara följden, till hans
sång han lyssnat.

Om han slutat denna be-
rättelse, steg en annan munk
fram, som länge varit i klostret,
och han berättade, att under de
samma åren och säger, som han
en gång hört, om han i sin ungdom
intresserat i klostret. Enligt denna
säger hade det för mer än hundra

är sedan i klostret funnits en munk, allmunt
inled för sin fröhet, och denna munk hade
plötsligt, ^{utgått om en viss tid} ~~och denna munk hade plötsligt~~.
försvunnit. Nu fanns det i klostret
en stor bok, i hvilken alla munkarnas
namn, och uppteckningar om de från
klostrets stiftelser, och där fann man
och Felix' namn samt namnet på.
den prior, under hvilken tid han
tjänat i klostret. Men det var för
vår tråkighet att se, att Felix
mycket äldre än han var, och han
sist hade varit i klostret, och hans kläder
var inte rätta.

Men Felix förstod nu allt, förstod, att
Herrn hade varit hans bror och lätit
komma för en ögonblick under hans
dessa härlighet, och han förstod att,
att denna korta stund i erigitation
icke ^{förhinder} ~~var~~ ^{snabbare} ~~hopp~~ än hundratals af jordlifets
år. Och denna tanke blifvit honom klar,
sjönk han åter ned i brödet att tänka
Guds för hans vord, och under denna
brödet skildes han sakta händer för
att åter om en längre stund för
lyssna till paradisoftens underbara
sång.

Och är sedan en munk Felix.

Saga 6 (ofullst.)